

INGEZONDEN.

AANGIFTE VAN TUBERCULOSE IN ENGELAND.

Daarover deelt PINKHOF iets mede in dit *Tijdschrift*, II, bldz. 713. Hij schrijft o. a. over een „wijze bepaling, die door sommige tuberculosebestrijders in ons land al een gevaarlijke toegevendheid zal worden genoemd. Want als de bacillen niet door het oog eener „enquêtrice” worden bedwongen, gaan zij de deur uit. Aan een gewonen dokter of bezoekzuster storen zij zich niet, en die kunnen ook geen goede hygiënische raadgevingen verstrekken”.

Tegen de laatste twee zinsneden wensch ik te protesteeren. De bacillen storen zich evenzeer aan gewone dokters en „bezoekzusters” en aan hun adviezen als aan die van tuberculose-dokters en enquêtrices. Dat is juist de rede, waarom het zoo te betreuren valt, dat de groote meerderheid der „gewone” dokters en zusters zoo weinig moeite doet om in de gezinnen der tuberculoselijders (en anderen) „hygiënische raadgevingen te verstrekken”. Nu is men wel genoodzaakt daartoe „specialisten” aan te stellen. Toegegeven moet worden, dat deze laatsten, omdat zij specialisten zijn, meer tijd beschikbaar hebben dan „gewone” dokters en zusters. Maar niettemin, wanneer dezen den bacillen, méér dan geschiedt, de tanden lieten zien, ja, misschien „gingen” zij dan niet slechts de deur, maar zelfs „de laau” uit! Een krachtige poging zij hier aanbevolen!

Apeldoorn, 21 Augustus 1923.

C. METZLAR.

OVER KEURINGEN VOOR NED. OOST-INDIE.

Het is niet mijn bedoeling hier te bespreken de keuringen voor het Gouvernement of de groote Indische maatschappijen, die ter zake zeer deskundige artsen tot hun beschikking hebben, maar ik wil den huisartsen in Nederland enkele wenken geven, mij door de praktijk in de binnenlanden geleerd.

Immers hoe dikwijls komt het niet voor, dat den huisarts wordt opgedragen om te onderzoeken of bijv. de zoon geschikt is om in Indië een werkkring te zoeken, of de dochter om er een huwelijk aan te gaan, en wat weet de medicus practicus feitelijk af van de toestanden hier in Indië, en dus van de eischen, die hij stellen moet. Reeds al te vaak heb ik dan ook meegemaakt, dat menschen, die lichamelijk, geestelijk of moreel ongeschikt voor het leven hier, naar den kelder gingen of hun goed bestaan en goede toekomst moesten prijsgeven en met hun gezin terug naar Nederland ten laste kwamen van familie met het min of meer duidelijke stempel „mislukt”.

Ik wil hier dan in enkele hoofdtrekken de verschillen bespreken in klimaat en levensomstandigheden en de mogelijke werking daarvan op lichaam en geest, om daaruit te destilleeren de eischen, die gesteld moeten worden om iemand voor Indië goed te keuren.

Indië is zóó groot, dat in elk deel van den Archipel gedeeltelijk andere omstandigheden heerschen wat klimaat, vochtigheid en levensverhoudingen betreft. Voor alles krijgen wij de klimaatverschillen van het lage kustland en de hoogere bergstreken en hoogvlakten: terwijl in de laaglanden de middagtemperatuur vaak 93° en nog daarboven is, haalt in de hoogere bergstreken de thermometer niet meer dan 74°. Wat de nachtelijke afkoeling betreft, zijn de verschillen nog grooter. Terwijl er kuststreken zijn, waar in sommige tijden van het jaar de thermometer 's nachts tot 68° en zelfs nog lager daalt, zijn er andere, waar de temperatuur nooit lager dan 76° wordt. Zoo ook zijn er bergstreken, waar soms het vriespunt bereikt wordt, terwijl er andere zijn waar 50° reeds laag is. Wat de vochtigheid betreft, kunnen wij aannemen, dat die in het algemeen belangrijk grooter is dan in Nederland; ik bedoel hiermede niet de regenval, maar de vochtigheidstoestand